

ПАВЛО ТИЧИНА

ГЕТЬ БРУДНІ РУКИ
ВІД УКРАЇНИ!

УКРВИДАВ ЦК КП(б)У
1943

КРАТКИЙ БАСНОРУКИЙ КИДА

+

Библи № 446(2-як) ТЧ6 №в. 5 10584

Автор Григорий Григорьевич Григорьев

Базисное Текст в стихах русск
язык Український

Место, год издания Білів, 1943.

Кол-во стр. 13, 1с.

"— страниц

"— иллюстраций

"— карт

"— схем

Том

ЧАСТЬ

ВЫП.

Консульт

Примечание: 25.Х1.90г

vitovka

ШЕДУХ
ТЧБ

105845
ТЕКА ІМ.

Сила кожного вільнолюбного народу полягає в одвічному шуканні правди людини, в досягненні конкретної істини, в бажанні щастя не тільки собі, а й іншим добросусідським народам. Сила вільнолюбного українського народу тим і велика, що український народ, відстоюючи в боротьбі з ворогами свої права на вільне життя і розвиток, завжди благородні переслідував цілі і ніколи не гнітив інших народів. Проходячи довгу свою многостражальну путь в історії, український народ увесь час мріяв про те, щоб знайти своє щастя і долю серед тих народів, серед яких, за висловом Івана Франка, можна було «вогнистим видом засіяти». Такою дружньою сім'єю народів є Союз Радянських Соціалістичних Республік, де Україна, як самостійна країна, діставши собі широке право на вільне життя — державне і культурне, — дійсно на весь світ засіяла своїм вогнистим видом у народів вольнім колі.

Культура Радянської України за 25-річний

період свого благотворного розвитку дійшла високих вершин квітучих і стала відомою не тільки в Радянському Союзі, а й серед інших вільнолюбних народів світу. Але розквіт життя Радянської України весь час колючкою стоїть в оці ворогів наших і в першу чергу німецьких фашистів, що поклали собі за мету підкорити і рабами зробити слов'янські народи, зокрема народ український. Берлінські людожери, зустрівши мужній опір Червоної Армії після віроломного нападу на нас, сівши на мілке із своїм хваленим «бліц-крігом», зазнавши краху біля Москви, Сталінграда, на Кавказі, на Дону, тепер особливо активно взялися діяти круговим шляхом, а саме: через по-антирадянському настроєні елементи українських емігрантів, через розлючених українсько-німецьких націоналістів, які, загри-мувавшись під миролюбних і святих, під убо-лівальників та ходатаїв народу, аж із шкури лізуть у хитрих підступах проти нас, аби тільки заслужити ласки у Гітлера, а може й титула німецького барона.

Як передає канадська преса, недавно зорганізувався так званий «Український канадський комітет», який ничто же сумняшеся зразу заявив свої претензії на те, що тільки він, мовляв, один може представляти думи й сподівання українського народу. Цей, з доз-

волу сказали, комітет від імені українського народу передав канадському прем'єр-міністру Маккензі Кінгу меморандум, в якому говориться, що українці бажають мати окрему (сепаратну) і «незалежну українську державу в Європі».

О, непрохана доброта хитрих лисиць! Комітет, бачите, турбується про те, щоб облагодійствувати український народ. Ах, як це мило з його боку і прекрасно! Але як же, власне, облагодійствувати, — та й чим? Лисиці хотіть віддати народ український в криваві лабети ката Гітлера. Ах, як це зворушливо і воістину виглядає по-лицарському! Але прикидатися лицарями і в той же час лишатися псами, — що може бути цинічнішого? Чи не про цю іхню цинічність сказав був колись Генріх Гейне у своїй поемі «Німеччина», що вона «... нагадує середні віки і джурів і пажів громаду, які вірність у серці носили, а герб носили — от вибачте, — ззаду». Очевидно, і сама душа у наших землячків та іх ватажків із комітету перебуває там же, де і герб. Ім важливо свій народ ворогам як найвигідніше продати, а що там далі — хоч і світ хай перевернеться... І для цього вони, напускаючи на себе таємничого вигляду провінціального лікаря, хочуть запевнити народи світу, що ім, мовляв, відомі якісь дуже важ-

ливі ліки, які, коли їх, мов той пластир, приклести до організму українського народу, останній одразу ж дістане цілковитий достаток і блаженство. Ліки свої вони особливо рекламиують у поданому ними меморандумі і полягають ці ліки... знову ж таки у створенні «незалежної української держави в Європі».

Але запитується: чи можна, ураховуючи географічне становище України, створити державу, якої вимагають українсько-німецькі націоналісти, таким чином, щоб вона ні від кого і ні від чого не залежала? Історія нам каже, що це зробити аніак неможливо. Поперше, щоб захистити свою «окрему» державу, для цього треба буде утримувати «окрему», максимально побільшену армію, що не під силу невеликій державі; і, подруге, завжди знайдуться зажерливі сусіди, які кожен у своїх інтересах захочуть грубо використати даний народ, а то й зовсім його знищити. Взяти хоча б історію короткочасного існування Галицько-Волинського князівства в XIII сторіччі, — що ми там бачимо? Чи міг князь Данило Галицький свою власну силу протиставити незчисленній і постійно нападаючій силі татар, ~~сплі~~ Золотої Орди? Ні, не міг. Хоч Данило Галицький і був полум'яним патріотом своєї країни, він для оборони князів-

ства змущений був вступити у переговори не лише з недружелюбною Угорщиною, Польщею та Литвою, а також і з папою римським Іннокентієм IV, який, пропонуючи Данилові Галицькому титул короля й корону, просив його погодитися на страшну для самостійності річ, — на унію православної церкви з церквою католицькою. Унія, на щастя українського народу, не відбулася. Але Галицько-Волинське князівство однаково не могло утриматися: після смерті князя Данила 40 років тривала боротьба за галицько-волинські землі, боротьба між Польщею та Угорщиною, що й призвело потім до остаточного падіння самостійного існування князівства.

Можна взяти ще один приклад із тієї ж історії України, але набагато вже ближче до нас щодо часу. Ось в 1918 році була спроба з боку Центральної Ради відокремити Україну від Радянської Росії і створити самостійну українську державу в Європі. Чи довго вона проіснувала? І чим закінчилась її самостійність? Антинародна політика Центральної Ради з перших же днів захоплення влади призвела до того, що їй треба було просити багнетів у Антанти для боротьби з своїм же народом, який не хотів продовжувати світову бійню. Антанта, через кволий стан свого політичного здоров'я, допомогти

потрібними багнетами не могла. І тут сталося те, що й мало було статися. Одразу ж під виглядом союзника знайшовся здогадливий і спритний хазяїн в особі кайзерівської Німеччини, який миттю до нитки обідрав Україну, не забиваючи, звичайно, при цьому весь час коректно величачи її і самостійною; і незалежною. За договором поміж Центральною Радою і Німеччиною про збройну допомогу Україні остання фактично перетворилася на німецьку колонію.

Ясно звідси, що дерево самостійності малих держав не може вирости від самого лише поливання двоєдушними похвалами та компліментами з боку загарбників. Малі буферні держави неминуче мають стати жертвою агресорів.

Щоб відстояти своє існування проти сильного агресора, мала держава повинна всупити у тісний союз з великою неагресивною державою на засадах рівноправності.

Такий досвід історії.

Здавалося б, повчальні приклади з історії створення самостійної України ясні тепер уже для всіх українців, ясні й незабутні.

Проте ж українсько-німецькі націоналісти з «Українського канадського комітету» вважають, що їм історії саме ж і нема чого вчитися: досить, затуливши очі й вуха, тричі

прокричати: явись, сепаратна Україво в Європі! — і вона одразу ж перед ними постане.

Але цікаво: з якою ж могутньою державою могла б укласти союз ця «сепаратна Україна в Європі», якщо мати на увазі, що сусідами її є Німеччина, Польща і СРСР? Союз з Німеччиною? — Аніяк неможливо. Бо Німеччина в особі своїх нинішніх заправил явно за-перечує всі інші нації, крім своєї, якій вона незаконно присвоїла назву «обраної нації», — яке ж вона може мати відношення до священих зasad демократичності? Німеччина, проповідуючи расову зненависть, тільки саму себе називає містилицем «вищої раси», — яка ж може бути мова з нею про політичний союз як рівного з рівним? Ні! Німеччина досить уже себе показала ненависницею українського народу і особливо в цю війну, коли вона без краю мучить і знищує українців, — який же може бути союз з кривавим катом і мучителем?

Союз із Польщею? Але польські керівні кола ніколи не приховували своєї особливої нелюбові до українців. Це яскраво виявилося і в наші дні — із їхніх прагнень захопити території, що належать українському народові. Польща, переставши бути сильною державою, сама тепер замислюється над тим, до якого могутнього сусіда їй можна б було

приєднатися по закінченню війни, щоб зберегти своє існування.

Таким чином, для самостійної української держави лишається тільки один союзник — СРСР. Але наші високомудрі землячки не хотять цього знати навмисне: вони у згаданому вище меморандумі своєму прикидаються і богооязливими і справедливими, і чесними — ба! — навіть невинними баранчиками, забуваючи за те, що кожного барана різаного потім за його ж власну ногу вішають. Продажні скоропадські й мельники в удаваній наявності своїй б'ють себе в груди і хочуть запевнити канадського прем'єр-міністра, що вони, нібито, говорять від імені всіх канадських українців, а раз так, то значить подай їм не більш не менш, як окрему (цёбто під німецьким чоботом) українську державу в Європі.

Претензії землячків, що й казати, великі; яzik у них такий довгий, що вони ним тільки хіба птахів не ловлять. Але хто їх уповноважував заявляти ці претензії? І яке вони мають право виступати від імені всіх українців у Канаді, від імені всього українського народу? Відомо, що чесні канадські українці широко працюють спільно з усім канадським народом. Відомо, що як у дружньої нам Канади, так і в Радянської України ворог один. Канадські українці, згуртовані під патріотич-

ним керівництвом Канадської Української Асоціації, всі свої зусилля спрямовують на те, щоб звалити спільногого ворога Канади й Радянської України: вони зараз же після початку радянсько-німецької війни взялися збирати кошти на допомогу героїчним радянським патріотам та їх союзникам — і на сьогодні вони вже зібрали близько 300.000 доларів. Не можна також не відзначити тут героїзму канадських українців, що його проявили вони в цю війну разом з канадським народом у рейді на Д'єпп. Це говорить за те, що Канадська Українська Асоціація виховує канадських українців в дусі правди і справедливості, в дусі братерства вільноподібних народів, в дусі патріотизму. Квіслінгівська ж кліка прагне тільки до одного: розпалити ворожнечу поміж союзниками, а там, мовляв, буде видно. Що їм до того, що Гітлер на окупованих землях України вбиває ні в чому неповинних людей, руйнує міста і села, культурні цінності викрадає? Лакеям хочеться панові своєму на блюді окрему в Європі Україну піднести, — а може їм за це він потім кістку кине... Що їм до того, що німецькі загарбники, на стайні перетворивши українські школи, понімечують населення окупованої України; що нищать вони інтелігенцію українську, молодь заганяють на каторгу в Німеччи-

ну, що виточують кров у селянських дітей для переливання своїм пораненим, а потім дітей розстрілюють; що ім до трагедії нашого народу? Лакеям наказано на дудку німецьку вчитись грати саме тоді, як Гітлер пожирає дітей України, — і вони це схоче виконують.

Та хай не втішаються мельники й скоропадські. Той, хто вже в політичній старості своїй береться вчитись грати на дудку, — рискує грати в гробу. Ні Гітлеру, ні його лакеям ніколи не повернути колесо історії назад. На перешкоді цьому — троїстий союз великих держав — США, Великобританії й Радянського Союзу. На перешкоді цьому — героїзм Червоної Армії, героїзм військ англійських і американських, героїзм партизанів окупованих областей України, РРФСР, Білорусії, Естонії, партизанів Югославії, Греції, Польщі, Чехії, Франції... На перешкоді цьому — сила духу українського народу, якої німецьким загарбникам ніколи не зломити, ніколи не послабити! Розкрийте «Кобзар» Тараса Шевченка й прочитайте, як геніальний співець свободи українського народу ненавидів тих німців, які хотіли понімечити Україну; прочитайте в його поемі «Іван Гус», як він прославляв боротьбу проти німців, боротьбу вільно-любного чеського народу, який не давав слов'янській правді «потонути в німецькій пу-

чині». Розкрийте твір Івана Франка «Сучасний літопис» і подивітесь, як він протестував проти понімеччення не лише українських земель, але й земель польських. Український народ ненавидить німецьких загарбників, і ця ненависть його коріниться ще в історії. Боронячи свою землю від тевтонських псів-лицарів, бив їх український народ у битві під Дорогочином у 1238 році під проводом князя Данила Галицького, бив він їх у 1410 році, беручи участь в Гріонвальдській битві під проводом князя Федора Острожського; бив війська Фрідріха II у Семирічній війні (1756—1763 рр.); бив у 1918 році, б'є їх і тепер на фронтах Вітчизняної війни.

Дух українського народу незламний! Народ український — безсмертний! Після Великої Жовтневої Революції Україна стала вільною і в повному розумінні цього слова самостійною, бо вона є рівноправним членом Союзу Радянських Соціалістичних Республік. Ця рівноправність, ця самостійність дала Радянській Україні можливість всебічно розвинути свою промисловість, науку, літературу; дала можливість дихати повним життям політичним і бути на вустах у всіх народів світу; а сьогодні, в героїчні дні Вітчизняної війни, дала можливість не тільки не бути розчавленою, як Чехія, Польща чи навіть Франція,

а навпаки — з гордістю, з самовідданістю, з мужністю і передусім з вірою в перемогу битися з заклятими ворогами українського народу, з ворогами всього передового людства — з німецькими фашистами. Так хай же народи світу, що борються за свою свободу, не вірять українсько-німецьким націоналістам з «Українського канадського комітету», які белькочуть старечим язиком своїм про нібито самостійну сепаратну Україну під егідою Гітлера. Самостійність, ще раз повторюємо, аніяк немислима без взаємної поваги народів, без рівноправності націй, а людожер Гітлер не визнає ідеї рівноправності націй, він її топче ногами.

Сьогодні, у Вітчизняній війні, війні справедливій, український народ під мудрим проводом Верховного Головнокомандуючого Червоної Армії, Маршала Радянського Союзу товариша Сталіна мужньо б'ється проти гітлерівських поневолювачів. Передові народи світу з нами! Україна дихає! Україна живе, бореться!

Як же сміють виступати від імені України ті, кого давно сама вона не визнає за синів своїх? Хто їм доручив долю нашого народу? Хто?

Редактор Ол. Білоус

**Павло Тычина — «Прочь грязные руки
от Украины!».**

(На украинском языке).

А1138. Зам. 1375 1/2 друк. арк. В друк. арк. 40 тис. зи.
Підписано до друку 28/V — 43 р. Тираж 30.000.

Друкарня в-ва «Московский большевик».

Ціна 20 коп.